

станно му хвалѣла тѣзи религія, като го придумвала да я приѣмне и да са отрече отъ идолопоклонството то, което тогазъ бѣше общо на сичкитѣ Славены. Поменжтый монахъ Теодоръ бѣше вече иѣтижалъ въ духа на Бориса иѣкой семена отъ христіанството; сега сестра му довършва начинството дѣло, — тя поклати издѣлабоко негова духъ за обращеньето му въ христіанската религія. На туй, безъ сумнѣніе, спомогнѣхъ и съвременны политическы обстоятелства: защото Българія бѣше вече Европейска държава и, като таквази, тя трѣбаше да стане и христіанска; оставаше само да чака единъ царь, който да съзнава, че «цѣлостта на царството му изысква да напустне язычеството и да приѣме вѣрата на съсѣдытъ си, т. е. да приѣме христіанството.»

И този царь бѣше Борисъ. За него иѣма сумнѣніе, че ёще отъ въскачваньето си на прѣстола, той затърси да има тѣсно сношеніе съ христіанскытъ царѣ отъ истокъ и западъ. И види са, че туй сношеніе съ христіанскытъ царѣ го е накарало да са рѣши да приѣме христіанството, а не толкозь че го придумали апостолы и проповѣдницы, какътъ Византійскытъ хронографы общо увѣряватъ, макаръ и да сж го приготвили за туй велико дѣло сестра му и другы иѣкои лица които можали да го приближътъ. Друго едно обстоятелство накарало българскыя царь да пристѣпни вече къмъ извършванье на дѣлото, което го толкозь занимавало. — Споредъ едни, гладъ голѣмъ настанѣло въ Българія, споредъ другы, заразителна иѣкая болѣсть са распространила, — и Борисъ вмѣсто да прибѣгне на *Перуна* за помощъ, той явно вече прибѣгнѣлъ къмъ сестрина си Богъ, и този страшенъ бичъ, гладъ было или моръ тутакси почти престанѣлъ. Тѣй Българскыйтъ царь былъ убѣденъ въ христіанскыя Богъ; но ёще са въздржѣлъ отъ страхъ